

Phần 8

Chương 29

Giống Như Bạn Bè Bình Thường

Buổi sáng lái xe của Tống Hải đến đài truyền hình, xuống xe thấy bên ngoài vây quanh nhiều fans đang giơ băng rôn biểu ngữ, những fans này ăn mặc thống nhất, đa số là nam.

Thình thoảng có nghệ sĩ lớn tham gia chương trình của đài, sẽ xuất hiện tình trạng như này, đã sớm không còn lạ nữa. Nhan Khê không nhìn lâu, sau khi vào cửa thì gặp Tiểu Dương, hai người vừa nói chuyện vừa chờ thang máy.

“Nghe bảo hôm nay có một tổ phim muốn tới tuyên truyền phim điện ảnh, nam nữ chính đều là người nổi tiếng, hai giờ chiều mới bắt đầu ghi hình, nhưng sáng sớm fans hâm mộ đã đứng trông rồi,” Tiểu Dương hơi đau lòng, “Từ buổi sáng cho đến chiều, những nghệ sĩ kia chưa chắc đã đi cửa mà fans đang đứng.”

“Bọn họ cao hứng,” Nhan Khê sửa lại mái tóc rối của mình, “Đại khái là một loại nhu cầu tinh thần của họ, bọn họ hưởng thụ cảm giác theo đuổi thần tượng, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi nhìn nghệ sĩ của mình chậm rãi phát triển, chỉ cần không ảnh hưởng tới sinh hoạt, thật ra cũng coi là một loại giải trí tinh thần.”

“Chị nói hay mà lại có đạo lý,” Tiểu Dương chú ý thấy có người khác tới, không nói về đề tài fans hâm mộ này nữa, cô bé cười với Nhan Khê, không nói thêm gì nữa.

Cửa thang máy mở ra, Nhan Khê và Tiểu Dương còn chưa đi vào, liền có mấy người tiến lên canh ở cửa thang máy, để cho một phụ nữ đeo kính râm đi vào trước.

Trợ lý và bảo vệ vây quanh chị ta, đem chị ta cách ly với thế giới bên ngoài, chị ta cao cao tại thượng, những người khác là nhân sĩ phàm trần. Trong lòng Tiểu Dương có chút sợ hãi, không dám đi vào.

“Cô Thẩm, chào cô,” Nhan Khê nhận ra người phụ nữ này là Thẩm Tinh Nhan, liền chủ động bắt chuyện, lôi kéo Tiểu Dương vào trong thang máy.

Thẩm Tinh Nhan tháo kính xuống, cười với cô: “Xin chào, cô là người dẫn chương trình của kênh 8, Nhan Khê?” Chị ta nhớ rõ cô bé này, mấy tháng trước có gặp ở cửa thang máy.

“Đúng vậy,” Nhan Khê chú ý tới vệ sĩ của Thẩm Tinh Nhan ấn nhiều lần một con số, chính là chỗ tầng tám, “Cô Thẩm còn nhớ em, em thật có chút bất ngờ.”

“Tôi có xem qua hai kì của chương trình, dẫn rất khá,” Thẩm Tinh Nhan nhìn cô bé còn trẻ tuổi này, hơn mười năm trước chị ta cũng là tuổi này, còn đang làm việc cho người dẫn chương trình, bây giờ nhìn hậu bối trẻ tuổi, có loại cảm giác năm tháng chính là con dao sắc. Cho dù bảo dưỡng tốt, làn da cũng đã hơn 40 tuổi, so ra kém với người trẻ tuổi tươi mới, “Cố gắng thêm, sau này còn nhiều cơ hội.”

“Cảm ơn cô Thẩm,” Nhan Khê hơi sững sờ, cô hơi cúi với Thẩm Tinh Nhan.

Thang máy vừa vận đến, cô cung kính nói với Thẩm Tinh Nhan: “Cô Thẩm, đến kênh 8 rồi, hẹn gặp lại.”

“Ừ,” Thẩm Tinh Nhan nhẹ gật đầu, sau khi Nhan Khê và Tiểu Dương ra khỏi thang máy, mới đeo kính lại.

“Chị Thẩm,” trợ lý nói nhỏ bên tai chị, “Hình như đây là người dẫn chương trình của một chương trình nhỏ?” Nổi ở trên mạng được mấy ngày thì coi là cái gì, bây giờ nổi tiếng so với sao còn nhiều hơn, cái loại nổi thoáng qua này, ai còn nhớ rõ chứ? Với địa vị của chị Thẩm, muốn làm dẫn chương trình của đài quốc gia cũng được, cần gì ôn hòa với loại người mới kia?

“Dẫn chương trình không phân biệt lớn nhỏ,” Thẩm Tinh Nhan thản nhiên nói, “Có kiên trì có lí tưởng, đáng được chị tôn trọng.”

Chị đã lăn lộn nhiều năm như vậy, sớm đã buông tha nhiều nguyên tắc, nhưng nhìn Nhan Khê như vậy thật muốn làm chút chuyện của người dẫn chương trình, trong lòng có thêm vài phần tôn trọng. Mặc dù không biết Nhan Khê có thể kiên trì bao lâu, nhưng ít ra cô ấy bây giờ, có nguyên tắc kiên trì.

Trợ lý hiểu rõ ý trong lời của Thẩm Tinh Nhan không nói thêm gì nữa.

“Aaaaa, vừa rồi cơ hội tốt như vậy, em lại không chụp ảnh cùng cô Thẩm,” Tiểu Dương ngực đau giống như tổn thất mấy triệu vậy, vì sao vừa rồi mình lại sợ như vậy, một câu cũng không dám nói, “Tiểu Nhan, chị thật lợi hại, ngay cả cô Thẩm cũng biết chị,” Khó trách mình chỉ có thể làm hậu kì, còn Tiểu Nhan có thể dẫn chương trình, chính là do lá gan của mình, nếu thật xuất hiện trước ống kính, còn không cà lăm sao?

“Lợi hại cái gì,” Nhan Khê nhéo nhéo tay tiểu Dương, “Lòng bàn tay chị đều đỏ mồ hôi đây này.”

Tiểu Dương thừa cơ bóp tay cô một cái, “Mồ hôi hay không không biết, nhưng tay thật mềm, ở nhà chị không cần làm nội trợ sao?”

“Thỉnh thoảng vẫn rửa chén bát,” Nhan Khê đẩy đẩy tay tiểu Dương, “Nữ sắc lang!”

“Thỉnh thoảng của chị là năm ngày một lần, hay là nửa tháng một lần?”

Nhan Khê không phản bác được, thoát nhìn cô lười vậy sao?

“Nữ sắc lang cái gì?” Trần Bội đem báo cáo giao cho Nhan Khê, “Đây là đề tài hai ngày nay, em lựa chọn đi,” Từ khi tiết mục về Tiểu Tùng và tổ chữa cháy thành công, lời nói của Nhan Khê trong tổ càng có trọng lượng, mà ngay cả Trần Bội cũng không khồng chế cô chọn đề tài, mà sắp đặt những cái quan trọng, đưa cho Nhan Khê tự chọn.

Nhan Khê lật xem tài liệu, bên trong có một người con trai biến mất nhiều năm, người mắc bệnh nặng trở về, vợ trước ti mi chiếu cố hẳn ta; chồng có chơi bời gái gú cờ bạc, mặc kệ già trẻ trong nhà, người vợ vẫn chăm sóc bố mẹ chồng đang nằm liệt ở giường; Nếu không nữa thì người vợ cả giúp chồng nuôi con riêng, con riêng giờ có tiền đồ, đỗ lên đại học, vì gom học phí cho cậu ta, vợ cả buông tha việc học của chính con trai mình, toàn lực ủng hộ con riêng việc học.

“Đây đều là mấy chuyện cảm động,” Nhan Khê đem những tư liệu này bỏ xuống, nói với đồng nghiệp, “Hiện tại đưa những tin này, có thể bộ phận người già thích, nhưng chúng ta càng bị nhiều người mắng hơn.”

“Người xem đã định của chương trình là quần chúng người già mà,” Trần Bội khuyên nhủ, “Người trẻ tuổi ai xem cái này?”

Nhan Khê lắc đầu: “Chị Trần, những tin tức này, có cái nào sống vì chính mình chứ, em nhìn thôi cũng thấy mệt thay cho họ,” Cô không bắt người khác có cùng giá trị quan giống cô, nhưng muốn cô tán thưởng loại hành vi này, còn làm tiết mục này để cho càng nhiều người cảm động, lấy khoan dung của mọi người, thật sự không làm được.

“Em xem lại, có lẽ có cái thích hợp hơn,” Nhan Khê vùn vụt xem ở đồng tư liệu, đã tìm được tư liệu sống về nhân viên giao thức ăn cứu sống một đứa bé. Phần tài liệu này kẹp trong đồng tư liệu không bắt mắt, Nhan Khê lại có ý tưởng.

“Chị Trần, không bằng chúng ta liên hệ với nhân viên giao thức ăn này, đi theo anh ta một ngày?” Nhan Khê hết sức thuyết phục Trần Bội, “Người xem chương trình là người lớn tuổi, đối với người trẻ chịu khó này, khẳng định vô cùng tán thưởng, chúng ta đồng thời thử một chút, nếu như thành công, về sau có thể quay nhân viên vệ sinh, phục vụ viên, hoặc là thầy của những nghề này, chị thấy sao?”

Trần Bội không quá đồng ý với quan điểm này, hiện tại điểm giao hàng phần lớn là người trẻ, người già càng thích ăn cơm của chính mình, không tiếp xúc qua với công việc này, bọn họ sao có thể hứng thú với loại chương trình này?

Nhưng nhìn biểu cảm kích động của Nhan Khê, gật đầu đáp ứng. Dù sao nhân viên giao thức ăn cũng không phải đề tài miễn cảm gì, đề tài nhân viên phòng cháy cũng làm rồi, nhân viên giao thức ăn cũng không có vấn đề gì.

Cùng lắm là giảm rating, không phải vấn đề lớn.

Các đài khác vì rapping mà vất óc suy nghĩ, chỉ có kênh nhỏ này, đối mặt với rapping, mới có thể bình tĩnh như vậy.

Tổ chương trình rất nhanh liên hệ với nhân viên giao thức ăn, hơn nữa còn hẹn được thời gian quay. Nhan Khê thể mới biết, hóa ra nhân viên giao thức ăn trước 6h sáng phải rời giường, hơn nữa còn phải đoạt đơn với đồng nghiệp, không phải là đợi chủ quán phân phó.

Buổi sáng cô gian nan rời giường, lúc trang điểm, thiếu chút nữa là đem phấn lót đánh nhầm, may mắn là cô đối với hình ảnh của mình khi lên hình vô cùng nghiêm khắc, mới miễn cưỡng giữ vững tinh thần trang điểm.

Trời không đẹp, lúc này đang mưa, mưa còn không nhỏ nữa. Nhan Khê lúc gặp người nhân viên giao hàng tên Chu Cường này, trời còn mang bóng tối.

Chu Cường hình dáng rất bình thường, cười lộ lên có hai má lúm như ẩn như hiện, vô cùng ngại ngùng, cậu ta mặc áo mưa, thoạt nhìn hơi nhỏ gầy, thật sự khó liên tưởng tới việc cậu ta cứu một đứa bé.

“Anh không cần khẩn trương, bình thường làm gì, thì hôm nay làm như vậy,” Nhan Khê nhìn ra Chu Cường hơi khẩn trương, cười an ủi, “Hôm nay mưa lớn, lúc đi xe phải cẩn thận đấy.”

“Được rồi,” Chu Cường xoa xoa tay, lấy đơn hàng, cưỡi xe điện lao vào mưa.

Nhan Khê và Triệu Bằng vội vàng lên xe, đi theo sau cậu ta.

Có đôi khi Chu Cường cùng lúc đưa vài phần ăn, để tránh mưa làm ướt đồ, cậu cố ý mang một túi lớn đựng đồ ăn, căn cứ lộ trình mà đưa từng món.

Loại công việc này buồn tẻ lại không có trò chuyện, Triệu Bằng quay mấy giờ liền, bình điện của Chu Cường cũng thay hai cái, cũng không thấy có gì thú vị, anh ta uống ngụm nước, quay đầu nói với Nhan Khê, “Buổi chiều còn quay?”

“Quay,” Nhan Khê vốn không phải vì quay xung đột gì, mà là quay một nhân viên giao thức ăn.

“Đi,” Triệu Bằng lắc đầu nói, “Cách nghĩ của người trẻ tuổi các em, anh thật sự không hiểu nổi,” Làm chương trình, ngóng trông xung đột mới thú vị. Nói ví dụ như gặp một vị khách điều ngoa, hoặc là chủ quán thái độ không tốt. Nào biết được, chủ quán thì khách khí, người nhận hàng thì ôn hòa, có đôi khi Chu Cường tới muộn vài phút, bọn họ cũng không phàn nàn, ngược lại còn nói hôm nay mưa, cực khổ rồi...

Không có xung đột liền không có chủ đề, không có chủ đề thì làm sao có chương trình?

Giữa trưa Chu Cường mời bọn họ vào trong nhà ăn cơm, nấu cơm chính là vợ cậu ta, vợ chồng hai người ở một phòng vừa cũ vừa nhỏ, nhưng sắp xếp rất

sạch sẽ. Vì chiêu đãi Nhan Khê và Triệu Bằng, Chu Cường và vợ cố ý nói giởn, làm thêm vài món đãi họ.

Những đồ ăn này đối với Nhan Khê mà nói, cũng không phải hiếm có gì, nhưng lại cảm nhận được nhiệt tình của họ.

“Không có vật gì tốt, mọi người chịu khó ăn,” Chu Cường rửa tay, lại đi xào một món ăn bày lên bàn, kêu mọi người ngồi vào, “Xong rồi, mau ngồi đi.”

Bàn có chút cũ, nhưng sạch sẽ.

Nhan Khê chú ý tới Chu Mạnh gấp đĩa xào cho vợ, có thể đây là thói quen, cũng có thể xào vì chính vợ cậu ta. Triệu Bằng vừa ăn cơm, vừa quay hai vợ chồng họ.

Cơm nước xong Chu Cường chưa kịp nghỉ ngơi, lau sạch miệng lại tiếp tục nhận đơn hàng, giống như con quay không ngừng nghỉ, lúc lấy đơn hàng, đặc biệt thỏa mãn.

Mười giờ đêm, cho dù còn rất nhiều người gọi món, nhưng Chu Cường lại không lấy đơn, mà là cưỡi xe về nhà, thuận tiện vào cửa hàng mua một túi hoa quả.

“Hơn mười giờ rồi, rất nhiều người thích ăn khuya, vì sao anh không lấy đơn hàng?”

“Cũng không thể điều khiển được mệt nhọc, nhờ may có chuyện, người nhà sẽ lo lắng,” Chu Cường bỏ hoa quả vào úi, cười vô tư, “Khoảng giờ này vợ tôi đã tan tầm, tôi đi đón cô ấy mới tốt, quá muộn cô ấy sẽ lo.”

Nhan Khê cười: “Nhìn ra anh rất yêu cô ấy.”

“Cái gì mà yêu hay không,” Chu Cường đối với loại hình dung sắc sảo này không được tự nhiên, “Cô ấy theo tôi, đã chịu khổ rồi, tôi sẽ không để cô ấy lo lắng. Chờ tiền gửi trong ngân hàng đủ rồi, chúng tôi sẽ về quê làm ăn.”

Nhan Khê không có hỏi cậu ta nữa, họn họ cùng đi quay Chu Cường đón vợ mình, thẳng đến khi hai người họ về nhà, lúc ở cửa nói tạm biệt.

Cửa đóng lại, Nhan Khê thấy Triệu Bằng đóng máy quay, “Anh Triệu, quay cái cửa chút đi.”

Đây là cái cửa đã bong sơn, chung quanh tường cũng tróc ra, nhưng chính giữa dán chữ Phúc bằng bút lông, chữ Phúc này vừa rục rờ vừa tươi đẹp.

Cô lấy di động ra chụp chữ Phúc, lúc ngồi lên xe, bắt đầu phát vào vòng bạn bè.

Nhan câu độc thân: Đây là tình yêu [kèm ảnh]

Buổi sáng từ trên giường khách sạn tỉnh lại, liền lướt tới cái tin như vậy. Trong lòng Nguyên Dịch lập bộp nhảy dựng lên, phảng phất nuốt vào một khối

băng, lạnh lẽo như gió thổi qua. Anh sờ mặt, mới phát hiện đầu ngón tay lạnh đến dọa người.

Mở danh bạ, anh không nghĩ nhiều mà gọi cho Nhan Khê.

Điện thoại vang lên rất lâu, mới có người nghe, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng. Tiếng giận dữ của Nhan Khê truyền tới.

“Nguyên tiểu nhị, anh có thù với tôi à?! Hơn nửa đêm rồi còn gọi điện?!”

Nguyên Dịch sững sờ nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, giật mình hoàn hồn, anh còn đang công tác ở nước ngoài, không ở trong nước.

Sáng ngủ không ngon, nửa đêm mới được ngủ, Nhan Khê mặc kệ người gọi là ai, tức giận lớn đến có thể đốt pháo trời, “Anh hai, đại thiếu gia, có việc thì nói, không có việc gì mà gọi tôi thì chờ chết đi!”

Nguyên Dịch che lỗ tai thiếu chút nữa là điếc của mình, hơi mờ mịt, đúng rồi, bỗng nhiên anh gọi điện thoại làm gì?

“Tôi... tôi...” Bỗng nhiên anh nhanh trí, “Ngày một tôi về nước, muốn hỏi cô có cần cái gì không tôi mang cho?” Ngày hôm nay anh còn nghe trợ lý phàn nàn, người nhà để cậu ta mua đồ, cái gì mà son môi, mỹ phẩm dưỡng da, các loại sắc tố có thể làm người khác điên lên.

“Anh hai, anh nửa đêm gọi điện tới, chính vì cái này?” Nhan Khê cảm thấy mình muốn quỳ với Nguyên Dịch, lẩn lóc trên giường vài vòng, mới đem phiền muộn đè xuống, “Không muốn gì, tôi chỉ muốn ngủ.”

Nguyên Dịch: ...

“Vây cô ngủ đi,” Nguyên Dịch vừa nói xong câu này, chợt nghe thấy đầu dây bên kia không đợi được mà cúp máy.

Ngực thật bực bội.

Nửa đêm nay, Trương Vọng mơ mơ màng màng nhớ hình như mình nhận được điện thoại của ai đó, nhưng nói cái gì, một chữ hần cũng không nhớ.

Mở nhật kí ra, là tên hỗn đản Nguyên tiểu nhị kia, mình ở nước ngoài, liên không nhớ ở trong nước là nửa đêm à! Nhưng, rốt cuộc tối qua cậu ta nói cái gì?

Nguyên Dịch đứng trước quầy mỹ phẩm, biểu cảm cứng ngắc nói: “Cho tôi một bộ son môi.”

“Một bộ?” Nhân viên dùng tiếng Anh lặp lại một lần nữa.

“Đúng vậy, tất cả màu sắc đều có.”

Trương Vọng nói muốn phụ nữ vui vẻ, liền mua đồ hàng hiệu đồ trang sức, nhưng anh cảm thấy không quá tin cậy, lại đi trên mạng tìm kiếm, phát hiện nói nhiều nhất là son môi.

Người trả lời nói, muốn phụ nữ vui vẻ, không có gì mà son môi không giải quyết được, làm luôn một bộ trọn vẹn, luôn luôn có số son mà cô ấy yêu thích.

Cũng không biết Nhan Khê có nhìn son môi không, nhưng nghĩ tới hành vi đánh thức cô tối qua. Cảm thấy, không mua chút gì đó về, cô ấy có thể dùng giày cao gót nện anh.

Rõ ràng ở trước mặt mình cô chưa có hành vi quá phận nào, nhưng làm sao anh lại sợ vậy? Chẳng lẽ là do hình tượng cô dùng giày cao gót nện kẻ xấu, trong lòng anh khắc sâu quá?

“Ông chủ, chị nhà thích nhãn hiệu son nào?” Trợ lý nhìn bộ son môi đầy đủ, trong lòng âm thầm tính giá cả.

“Không phải cho cô ấy, mà là một người bạn của tôi,” Nguyên Dịch nhớ rõ trợ lý quen rất nhiều cô gái, “Loại son này, có phải rất nhiều cô gái trẻ thích?”

Trợ lý gật đầu: “Là cho... bạn gái?”

“Bạn gái gì?” Nguyên Dịch đem son môi bỏ vào xe, rử mí mắt nói, “Tôi không có nhiều tâm tư cho phụ nữ vậy, chỉ là bạn khác giới bình thường.”

Cho bạn bình thường son môi? Trợ lý nhìn ông chủ, thức thời không mở miệng.

Hiện tại bạn khác giới bình thường của ông chủ có đãi ngộ cao như vậy, trợ lý như hấn có thể nói cái gì?

Chương 30

Tôi Xin Lỗi, Làm Phiền Anh Rồi

Bởi vì nửa đêm bị Nguyên Dịch đánh thức, sáng hôm sau Nhan Khê vừa ngáp liên hồi vừa chạy đến đài.

“Chị Nhan, hôm qua không phải chị được nghỉ phép à, sao mệt mỏi vậy, chẳng lẽ lại có tin tức đột xuất?” Tiểu Dương giúp mang một chén cafe đến bàn Nhan Khê, “Tin tức buổi trưa” phát sóng vào trưa thứ hai đến thứ bảy, chủ nhật thì tiếp sóng đài vệ tinh, “những câu chuyện bên mình” thì chiếu buổi tối từ thứ hai đến thứ sáu, thứ bảy chủ nhật thì chiếu lại, cho nên sau khi dẫn xong “Tin tức buổi trưa”, mỗi tuần cô có thể nghỉ một ngày, nhưng điều kiện đầu tiên là không có tình huống đột xuất cần cô phải tăng ca.

“Hôm qua chị cùng anh Triệu đi quay tư liệu sống, lỡ ngày nghỉ rồi,” Nhan Khê gục lên bàn, hai mắt vô thần, “Buổi sáng hôm nay thiếu chút nữa là không rời giường được.”

Tiểu Dương thương cảm nhìn cô, ở trong đài lúc rảnh rồi thì rảnh rồi thật, nhưng lúc bề bộn thì đàn ông biến thành trâu ngựa, phụ nữ thì thành đàn ông.

Loại hậu kì như cô cũng may, nghe nói các phóng viên giữa mùa đông mà đang nằm trên giường, nửa đêm nghe được tin tức cũng phải bật dậy lấy tin.

“Chị cũng coi như là tốt,” Nhan Khê uống một hớp cafe lấy lại tinh thần, “Chị có một bạn học trước kia là phóng viên, vì muốn có tư liệu, phải ngồi ba ngày liền ở trên lầu lúc trời đang rất nóng.”

Khi đó cô vẫn còn đang học nghiên cứu sinh, nghe các bạn học ở trong wechat tố khổ, vừa buồn cười vừa có chút đồng cảm. Về sau đại khái hẳn không chịu được khổ, hiện tại đang mở một quán lẩu, thời gian trôi qua rất thoải mái.

Trời nóng mà ba ngày không tắm rửa, còn đầy muỗi ở trong phòng, Tiểu Dương nghĩ một chút thôi mà đã cảm thấy không chịu được, cô đối với cái nghề phóng viên giải trí này, bắt đầu nghiêm túc kính nể. Hoàn toàn quên trước đó không lâu, còn mắng phóng viên giải trí chụp được những chuyện riêng tư của idol nhà cô ấy.

“Tiểu Nhan,” Trần Bội đẩy cửa đi vào, thấy Tiểu Dương ở trong phòng Nhan Khê, “Hai người chuẩn bị một chút, đài muốn mở một cuộc họp khẩn cấp.”

Sau khi Trần Bội rời đi, Tiểu Dương nhỏ giọng nói, “Đạo diễn Trần sắc mặt khó coi như vậy, có phải xảy ra chuyện rồi không?”

Nhan Khê lắc đầu, mặc dù sắc mặt Trần Bội nghiêm túc, nhưng không thấy có tức giận, có thể là đã xảy ra chuyện gì, nhưng không có nhiều quan hệ tới bọn họ.

Đến phòng họp, Nhan Khê thấy những đồng nghiệp khác đang lười biếng ngồi, Kim đài trưởng và mấy vị lãnh đạo còn chưa tới. Cô cùng Tiểu Dương và Trần Bội lần lượt ngồi xuống, Trần Bội đường đường chính chính bày ra bản ghi chép cuộc họp, nhưng Nhan Khê nhớ rõ, lần họp trước, Trần Bội cũng bày bản ghi chép như này, cầm bút nhưng không viết chữ nào.

“Chị Trần,” Nhan Khê tới gần Trần Bội, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ở trong đài có người dẫn chương trình lén lút kí hợp đồng với diễn viên, còn xích mích với đài tổng.” Trần Bội nhỏ giọng nói, “Lần họp này, mười phần thì có chín phần là nói về chuyện này.”

“Ôi,” Nhan Khê lập tức tỉnh táo, trong đài một chị gái một anh trai cũng là được coi là bảo bối, có thể làm đài tức giận đến không còn chút mặt mũi, xem ra là muốn vạch mặt với trong đài rồi.

“Lý Giai Ngữ,” Trần Bội đối với chuyện ở những tầng cao có nghe đồn qua, “Từ sau bữa tiệc chúc tết, liền có lời đồn nói Lý Giai Ngữ và Thẩm Tinh Nhan không hợp, còn nói hai người họ vì tranh giành vị trí số một đến đầu rơi máu chảy.”

Mặc kệ đồn là giả hay thật, chuyện này xảy ra, Lý Giai Ngữ nhất định sẽ bị đổi nơi công tác, Thẩm Tinh Nhan ở trong đài hoàn toàn xứng đáng với vị trí số

một, những người khác ở trong đài căn bản không tranh giành được với chị ta. Luận về thủ đoạn tâm cơ, xuôi gió xuôi nước thì Lý Giai Ngữ không sánh bằng Thẩm Tinh Nhan.

“Vị trí càng cao, cạnh tranh càng kịch liệt,” Trần Bội thấy Nhan Khê có hứng thú với buôn chuyện, một chút xúc động cũng không có, cảm giác giờ phút này trong tay hai người còn thiếu một nắm hạt dưa, đây mới là tư thế chính xác của buôn chuyện, “Nhưng phong cảnh cũng càng tốt.”

Nhan Khê gật đầu cảm khái, “Đó cũng không phải là, tiền kiếm được nhiều hơn so với chúng ta.”

“Thân là con nhà giàu, sao trong đầu óc của em chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền vậy,” Trần Bội chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Có chút lý tưởng có được không?”

“Kiếm tiền mới là lý tưởng cao thượng, có chỗ nào không đúng sao?” Nhan Khê tiện tay vẽ một đồng vàng ở trên bản ghi chép, “Cho dù em là con nhà giàu, cũng không thể ngại có nhiều tiền được.”

“Thật muốn có tiền, thì còn nhiều con đường kiếm tiền nữa,” Trần Bội như cười như không mà nhìn Nhan Khê, “Sao em không đi làm?”

“Những câu chuyện bên mình” ở địa phương đã dần có tiếng, Nhan Khê nếu thật là thấy tiền là sáng mắt, chỉ cần đầu tư một chút cho chương trình, vậy là không thiếu đường kiếm tiền.

“Không phải còn có câu nói là quân tử ái tài thủ chi hữu đạo (quân tử coi trọng của cải, nhưng lấy của cải phải có đạo lý) sao,” Nhan Khê vẽ vớ vẩn, cuối cùng một đồng vàng biến thành một đồng vàng, “Có thể thấy được em là người có tiết tháo, có lý tưởng của con nhà giàu.”

Trần Bội bị khí thế không biết xấu hổ của Nhan Khê làm cảm động, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, thật may là nghĩ tới buổi họp hôm nay không khí nghiêm túc, chị mới cố nén cười được.

Cuối cùng Kim đài trưởng cùng mấy lãnh đạo đi vào, bắt đầu truyền cho mọi người văn bản tài liệu, quả nhiên là cảm người dẫn chương trình lén lút kí hợp đồng buôn bán các hạng mục công việc, từ của văn bản rất nghiêm túc, nhưng mọi người cũng rất bình tĩnh.

Cho dù trong đài cho phép họ lén lút tiếp nhận buôn bán hợp đồng, quảng cáo phát ngôn, cũng không có loại nhãn hiệu nào tìm họ cả, cái này có thể có liên quan gì tới họ chứ? Loại hợp này, nếu như không phải đài tổng phái người tới, thì ngay cả lễ phép nghiêm túc họ cũng không làm được.

Họp kết thúc, người mà đài tổng an bài vừa đi, mọi người nên làm gì thì vẫn làm, quay đầu là sẽ quên luôn chuyện này.

Trong phòng hóa trang, thợ trang điểm một bên làm việc, một bên nói giỡn với Nhan Khê: “Tiểu Nhan, tối hôm qua có phải em hẹn hò cùng trai đẹp không, sao quầng mắt thâm vậy.”

“Trai đẹp thì không có, hơn nửa đêm có anh bạn gọi điện cho em thì có một người,” Nhan Khê hơi căng thẳng mở to mắt, “Nhìn rất rõ sao?”

“Yên tâm, có chị ở đây, cho dù mắt là mắt gấu trúc cũng có thể làm cho em hoàn hảo khi lên hình,” giọng điệu thợ trang điểm vui vẻ, “Em cũng tính tốt, nếu như ai không có việc gì mà nửa đêm đánh thức chị, ngày hôm sau chị nhất định đánh chết hẳn.”

“Chị tưởng em không muốn đánh sao?” mặt Nhan Khê tràn đầy khổ đau, “Nhưng người ở nước ngoài, muốn đánh mà lại không tìm thấy người.”

Vừa nói xong câu đó, điện thoại vang lên, Nhan Khê nhìn màn hình, ấn nút nghe.

Chờ Nhan Khê chấm dứt trò chuyện, thợ trang điểm cười đến mờ ám, “Xem ra mai em có hẹn với trai đẹp.”

“Không phải là hẹn với trai đẹp, là thiếu thu thập đưa tới cửa,” Nhan Khê hung hăng nhét điện thoại vào túi xách, có chút kinh sợ mà nghĩ, trên thực tế, cho dù Nguyên Dịch thực sự đưa tới cửa, cô cũng không dám thu thập.

Cầm lấy bản thảo tin tức, có hơi tuyệt vọng nghĩ, đây là hiện thực tàn khốc cỡ nào.

Đi vào trường quay, Trương Hạo đã ngồi trước sân khấu, sự phụ quay phim vẫn còn làm công tác chuẩn bị. Nhan Khê chào hỏi với Trương Hạo rồi mới ngồi xuống. Trong tin tức không có gì mới, một phần ba nói về tin tức quốc tế, một phần nữa nói về tin tức trong nước, còn phần cuối nói về Đế Đô, hai phần trước thì các kênh khác cũng đã nói qua, tin tức của Đế Đô phần lớn là về lãnh đạo thăm hỏi ai đó, không có mục mới nào, nếu như cô là người xem bình thường, sẽ không có hứng thú với loại tin tức này.

Nhưng “Tin tức buổi trưa” và “Câu chuyện bên mình” là hai chương trình có tính chất khác nhau, cô chỉ cần hợp tác tốt với người dẫn chung là được rồi, mặt khác cô không cần quan tâm. Nghĩ về cái này, không bằng nghĩ cách gì để tránh nói sai, sai một chữ cũng trừ tiền cả đấy.

“Tin tức buổi trưa” trực tiếp xong, Nhan Khê có thể bình tĩnh thu thập tài liệu trên bàn, thuận tiện nói đùa vài câu với Trương Hạo, sau đó chào các đồng nghiệp, rồi mang theo túi xách về nhà đi ngủ.

Nhưng mà cô vừa nằm lên giường, sắp chìm vào mộng đẹp, điện thoại lại vang lên, người gọi lại là Nguyên Dịch.

“Thiếu gia, đại thiếu gia, Nguyên đại thiếu gia,” Nhan Khê cầm lấy điện thoại mà muốn khóc, “Ngài lại có chuyện gì muốn nói?” Buổi sáng không phải mới gọi điện sao?

“Tôi...” Nguyên Dịch ngồi ở phòng chờ ở sân bay, nhìn ngọn đèn ở phi trường, “Tôi vừa nhìn một vòng bạn bè, chúc mừng cô.”

“Ừ?” Đầu óc của Nhan Khê và cục bột nhão bây giờ không khác gì nhau, hàm hồ đáp vài tiếng, khàn khàn cuống họng nói, “Tôi ngủ được chưa?”

“Được,” Nguyên Dịch cúp điện thoại, trong lòng trống rỗng một mảng, không biết đây là cảm giác gì.

Phụ nữ như Nhan Khê, cũng chìm vào tình yêu rồi hả?

Cúi đầu nhìn tên trong danh bạ, Nguyên Dịch sững sốt thật lâu, đem đôi “Nhan cầu độc thân” thành “Nhan Khê”, đem khóa màn hình lại, anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh không thích chuyện nam nữ, chán ghét hao tổn tâm tư đi lấy lòng một cô gái, cũng không có hứng thú với tình yêu.

Tình yêu sẽ làm cho đàn ông xem nhẹ thậm chí còn lạnh nhạt với người trong nhà mình, tình cảm như vậy thật sự đáng sợ, anh không rõ vì cái gì mà rất nhiều người đi tìm kiếm loại tình cảm này.

“Sếp, sắc mặt anh khó coi vậy, có phải thân thể không thoải mái không?” Trợ lý chú ý tới sắc mặt Nguyên Dịch tái nhợt, cho rằng bệnh dạ dày của anh lại tái phát, “Tôi có mang theo thuốc dạ dày, anh uống trước hai viên đi.”

“Không sao,” Nguyên Dịch mở mắt, giọng điệu bình tĩnh, “Tôi rất tốt.”

Ngoại trừ trong lòng hơi khó chịu, trên người có chút lạnh, hết thấy đều bình thường cả.

Khoang hăng nhất điều kiện rất thoải mái dễ chịu, nhưng Nguyên Dịch không ngủ được, có mấy giờ mà tỉnh mấy lần liền, anh cũng không biết loại cảm giác bị đè nén mà không có chỗ phát tiết này là gì, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ... Chính mình không có hứng thú với yêu đương, nên cũng muốn Nhan Khê không có hứng thú với yêu đương sao?

Nguyên Dịch ý thức được loại tâm tình này của mình là không có đạo lý, cũng không tôn trọng người khác, anh cau chặt lông mày, chẳng lẽ tâm lý mình không bình thường?

Nhan Khê thông thả ngủ một hồi, lúc từ trên giường đứng lên, cảm thấy toàn bộ thế giới hoàn mỹ lại bắt đầu, cô kéo cửa ra, ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, cô ghé vào lan can hành lang, lớn tiếng nói xuống lầu dưới, “Bố, hôm nay bố về sớm vậy ạ?”

“Dậy rồi?” Tống Hải từ phòng bếp đi ra, cởi bỏ tạp dề ở hông, “Bố thấy con gần đây bận rộn công việc, liền nấu cho con ít canh, xuống ném thử đi.”

“Cảm ơn bố,” Nhan Khê đi xuống lầu, uống vài ngụm canh mà bố nấu, một bên mở vòng bạn bè ra, chợt nhớ tới lúc chiều Nguyên Dịch gọi điện cho cô.

Anh ta muốn chúc mừng mình cái gì? Chúc mừng mình là dẫn chương trình “Tin tức buổi trưa”, đây đã là chuyện mấy ngày trước, cũng không thể chờ đến bây giờ mới nói chứ?

Lại xem xét vòng bạn bè, sao lại có nhiều like vậy? Cô sợ hãi kêu một tiếng, nhìn đầy tin chúc mừng mình cùng với người đàn ông nào đó, đầu óc hơi mơ màng, đây là loại hiểu lầm gì mà cô không biết?

Đại hà, ta là tiểu khê: Đây là tình yêu [kèm ảnh]

Nhan Khê nhìn chăm chăm vòng bạn bè rất lâu, cái này lại lừa được nhiều người như vậy? Cô nhìn bình luận của bạn bè, bình tĩnh post một status mới.

Đại hà, ta là tiểu khê: Tôi hôm nay, vẫn là cậu độc thân xinh đẹp khả ái khám kim cương đá quý, bạn bè ở trên đầu cảm khái tình yêu của người khác, mà không biết người đàn ông của tôi có phải lạc đường hay là ngu ngốc, đến bây giờ còn chưa tới tìm tôi.

Máy bay của Nguyên Dịch hạ cánh, lúc qua hải quan, bởi vì bộ son môi này quá rõ ràng, anh còn phải nộp một khoản quan thuế, rồi mới đem thành công bộ son này đi.

“Sếp...” Trợ lý nhìn chăm chăm vào bộ son lớn, cảm thấy cái này không phải là son, mà là tiền mặt thơm phức tươi đẹp.

“Cậu giúp tôi đưa cái này,” Nguyên Dịch dừng bước chân, đem son giao cho trợ lý, “Nói là tôi chọc tức cô ấy, đây là quà nhận lỗi.”

“Cái này... Anh tự mình đưa không phải phù hợp hơn sao?” Trợ lý hơi khó xử, “Dù sao cũng là tự tay anh chọn, vì mua trọn bộ sản phẩm, anh chạy nhiều quây vậy cơ mà.”

Sếp à, thái độ của anh như vậy, vậy thì đối phương thực sự chỉ có thể là bạn bè khác giới bình thường rồi.

“Một người đàn ông như tôi đi không hợp, cô ấy có bạn trai, tôi sợ hiểu lầm,” Nguyên Dịch không khỏi giải thích đưa son nhét vào tay trợ lý, “Bây giờ cậu đi đưa đi,” Cơ thể anh không quá thoải mái, nhìn thấy son môi, sẽ càng không thoải mái.

Trực giác cho anh biết, tâm lý hiện tại của anh, không thích hợp gặp Nhan Khê.

“Sếp, tôi cũng là đàn ông,” trợ lý cảm thấy vấn đề này, bản thân vẫn nên kiên trì, “Người khác nhìn thấy cũng hiểu lầm.”

Nguyên Dịch nhìn mặt cậu ta, “Yên tâm, nếu như cậu đưa qua, người khác cũng chỉ hoài nghi cậu thôi, không hoài nghi cô ấy.”

Trợ lý...

Bạn thân trao đổi không được sao, làm gì mà phải công kích thân thể người khác.

Nguyên Dịch về nhà, thấy bố mẹ đang ngồi ở sô pha nói chuyện thân mật gì đó, anh biểu cảm bình tĩnh đi đến trước mặt hai người, “Bố mẹ, con chuẩn bị chuyển ra ngoài một thời gian ngắn, phòng ở đã dọn xong rồi.”

Từ Nhã nhíu mày: “Nghĩ sao lại chuyển ra ngoài ở?”

Nguyên Á Sâm vừa nhìn vợ, vừa nhìn đứa con thứ, “Anh vừa trở về, lên nghỉ trước đi, những chuyện khác nói sau.”

“Tiểu nhị, trong nhà cũng không có người khác, người nhà ở chung, cũng có thể náo nhiệt thêm,” Từ Nhã duỗi cánh tay được bảo dưỡng tốt ra, rót cho Nguyên Dịch một chén trà, “Con muốn chuyển ra ngoài ở, chẳng lẽ có bạn gái sao?”

Nguyên Dịch chưa từng nói với Từ Nhã, trước giờ ngủ hai tiếng anh không thể uống trà, nhận chén trà nhấp một ngụm, lại đặt lên bàn: “Chưa có, chỉ là không muốn quấy rầy thế giới của hai người, chuyển đi cũng tốt.”

“Đứa nhỏ này, nói bậy gì vậy?” Từ Nhã nhìn thanh niên cao lớn trước mắt này, năm đó còn khóc muốn bà ôm, ôm một cái gối nhỏ nói muốn ngủ cùng một chỗ với hai người, giống như thời điểm bà không biết, đứa bé đã lớn như này.

Nguyên Á Sâm nhìn chén trà bị Nguyên Dịch đặt trên bàn, nước trà cơ hồ không mất tí nào, ông nhíu mày, “A Nhã, con có ý nghĩ của mình, kệ nó đi thôi.”

“Có thể...”

“Bố mẹ, con đi tắm trước,” Nguyên Dịch vượt thái dương, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, “Mấy ngày nay lệch múi giờ, ngủ không ngon.”

“Ừ, được,” Từ Nhã khẽ gật đầu, nói không nên lời câu phản đối.

Tắm rửa xong nằm dí trên giường, Nguyên Dịch cầm lấy điện thoại, thuận thục mở vọng bạn bè ra.

Bỗng nhiên anh mạnh mẽ ngồi thẳng người dậy, bấm số của trợ lý.

“Trợ lý Mạnh, cậu đến chưa, nếu chưa thì về nhà ngủ đi, son môi tôi tự mình đưa là được, tôi không làm phiền cậu nữa.”

Tay trái cầm điện thoại, tay phải mang son môi, đứng ở cửa lớn của Tổng gia, trợ lý cùng đối mặt với cái mặt tròn của Tống Hải: ...

Chương 31

Đàn Ông Trong Thiên Hạ Chỉ Chia Làm Hai Loại, Một Là Con Gái Để Ý, Hai Là Làm Con Gái Chướng Mắt

“**Đ**ược, ông chủ, tôi tới nhà Nhan tiểu thư rồi, không cần lo lắng đâu.”

Mạnh trợ lý cảm thấy may mắn khi điện thoại của mình chất lượng không tệ, bố của Nhan tiểu thư có lẽ không nghe được ông chủ đang nói gì. Đây là hành vi giữ thể diện cho sếp, mà cậu ta có thể làm được.

Cậu không rõ sếp đang nghĩ gì, mình cũng đã gặp được bố của Nhan tiểu thư rồi, lúc này mà mình trở về, vậy mà bảo không phiền toái mình sao?

Vừa rồi có ý tốt như vậy sao? Hiện tại mới nhớ tới cầm son môi nịnh nọt bạn nữ, đã chậm rồi.

Tổng Hải nhìn người trẻ tuổi tự xưng là trợ lý của Nguyên nhị thiếu gia, trên mặt lộ ra cười ôn hòa, nhưng thân hình mập mạp lại đứng chắn trước cửa, không để cho trợ lý Mạnh đi vào, “Mạnh tiên sinh, cậu đây là muốn làm gì?” Tuần trước ông nghe được một tin đồn, nói là Nguyên nhị thiếu gia đã xuất ngoại làm ăn, tin tức này truyền tới chưa bao lâu, liền có người tự xưng là trợ lý của Nguyên nhị thiếu gia tới tặng lễ vật, nếu như ông không hoài nghi cái gì, vậy chính là đầu óc có vấn đề rồi.

Nhưng lại sợ đối phương là thật, ông cũng không dám làm chuyện khó nào, cho nên dứt khoát ngăn người ở ngoài cửa, không đặc tội cũng không chào đón.

Trợ lý Mạnh nhìn ra Tổng Hải có phòng bị với mình, cũng không cảm thấy bị mạo phạm, mặc kệ là ai, nếu có người lạ tới thăm, cũng sẽ có loại thái độ này. Kỳ thật cậu ta cảm thấy, bố của Nhan tiểu thư không đóng cửa lại trước mặt mình, đã là cho mình mặt mũi lắm rồi.

“Bố, hai người đang làm gì vậy?” Nhan Khê từ ngoài về, thấy một người đàn ông trẻ đứng ở cổng, tưởng rằng là công nhân của công ty Tổng Hải, nên nhẹ gật đầu với cậu ta.

“Con không biết người này?” Ánh mắt Tổng Hải trở nên sắc bén, cái người này luôn miệng nói là tay mặt ông chủ đưa lễ vật tới, nhưng nếu ông chủ nhà cậu ta có quan hệ tốt với Nhan Nhan, vậy sao Nhan Nhan không biết mặt trợ lý này?

“Cậu ta không phải công nhân của bố sao?” Nhan Khê thấy trợ lý Mạnh ăn mặc sạch sẽ, cà vạt chỉnh tề, lập tức phản ứng, “Xin lỗi, nhà tôi không mua bảo hiểm, cũng không làm nghiệp vụ gì, cảm ơn.”

Không ngờ chính mình trong nháy mắt từ trợ lý cấp cao lại biến thành nhân viên bảo hiểm chào hàng, trợ lý Mạnh sững sốt rất lâu rồi mới kịp phản ứng: “Nhan tiểu thư, tôi không phải là nhân viên chào hàng bảo hiểm, tôi là trợ lý của Nguyên Dịch tiên sinh.”

“Ai?” Nhan Khê nhìn trợ lý Mạnh vài lần, năng lực nhớ người của cô không tốt, nhưng thật sự là chưa từng gặp người này, “Anh ta bảo anh tới làm gì?”

“Đây là lễ vật mà Nguyên tiên sinh nhờ tôi đưa, xin cô nhận lấy.”

“Đây là cái gì?” Nhan Khê không đưa tay nhận, khuya hôm trước Nguyên tiểu nhị gọi điện cho cô, hỏi cô có muốn đồ gì hay không, lúc ấy cô đã cự tuyệt, tại sao vẫn mua?

“Là một bộ son môi cho nữ đang rất thịnh hành.” Trợ lý Mạnh thấy Nhan Khê mặc dù cười, nhưng lại là điệu bộ khách sáo, biết rõ hôm nay không nói rõ ràng, vậy thì bộ son môi này không thể đến tay rồi, “Nguyên tiên sinh không biết cô thích loại màu gì, cho nên bèn mua trọn bộ.”

“Nguyên tiểu nhị sẽ mua son cho tôi?” Nhan Khê giẫm lên bậc thang, đi vào cửa lớn, nụ cười trên mặt càng khách sáo, “Xin lỗi, tôi không thể nhận lễ vật này, cảm ơn ý tốt của anh, mời anh chuyển lời tôi nói cảm ơn với Nguyên tiên sinh!”

Trợ lý mạnh ngỡ ngác nhìn cửa lớn của Tổng gia đóng lại trước mặt mình, suy nghĩ chậm chạp.

“Bố, lần sau gặp người không quen, đừng mở cửa,” Hôm qua mới có chuyện có kẻ bắt cóc đột nhập vào nhà phú hào xong, mặc dù trong đài nhận được tin tức này, nhưng sợ làm cho xã hội khủng hoảng, cho nên đề tin tức này lại, không truyền ra ngoài.

Với hiểu biết của mình về Nguyên tiểu nhị, không có khả năng anh ta sẽ mua son môi cho cô, trừ khi đầu óc có vấn đề.

Cô từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, người đàn ông kia đã cầm son môi rời đi, lúc này mới ngồi xuống sofa, miễn cưỡng mệt nhọc, móc điện thoại từ trong túi ra, gọi cho Nguyên Dịch. Người này lấy danh nghĩa của Nguyên Dịch, nhất định biết rõ cô có giao tình với Nguyên Dịch, mặc dù không biết dụng ý của họ là gì, nhưng cô vẫn nên nhắc nhở Nguyên Dịch chú ý an toàn một chút.

Nhờ may những người này không nhắm đến cô, mà là nhắm đến Nguyên Dịch thì sao?

Nguyên gia là đại phú hào, liên lụy lợi ích rất nhiều, ai biết bên trong có âm mưu quỷ kế gì, cô không quen thuộc với những chuyện nhà giàu này, những chuyện như vậy nên giao cho người quen tay xử lý mới đúng.

Sau khi biết được Nhan Khê không có yêu đương, Nguyên Dịch cảm thấy mệt mỏi của mình biến mất không còn tăm hơi đâu, duy nhất hơi tiếc nuối là anh không tự đưa son môi. Anh ngồi dựa vào đầu giường, không buồn ngủ.

Điện thoại vang lên, anh cầm lên nhìn, không chút do dự ấn nút nghe. Anh muốn hỏi Nhan Khê có thích bộ son môi kia không, thế nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, Nhan Khê đã nói trước.

“Nguyên tiểu nhị, vừa rồi xảy ra một chuyện,” Ngữ khí Nhan Khê hơi nghiêm trọng, “Có người giả mạo anh tới tìm tôi, đưa lễ vật.”

Nguyên Dịch: “Hừm?”

“Vừa rồi có người cầm một bộ son môi đến đây, nói là anh bảo cậu ta đưa tới,” Nhan Khê ôm một cái gối vào ngực, lười biếng nói, “Anh ta cho là tôi ngốc sao, nghĩ sao mà anh lại đưa son cho tôi được, đây không phải vô nghĩa sao. Gần đây anh cẩn thận một chút, tôi lo có người lấy danh nghĩa của anh làm chuyện xấu.”

Nguyên Dịch là kim cương lấp lánh, tên lừa đảo lấy danh nghĩa của anh, tới gần nhà phú hào có con gái đã đến lúc lập gia đình, lại để cho mọi người cho rằng Nguyên Dịch có hứng thú với cô gái này, đến lúc đó sẽ phát sinh nhiều chuyện lắm.

Ở trong giới truyền thông này, đã biết rõ cái gì gọi là mảnh khoe lừa gạt, chỉ là bọn họ không gặp phải, không có tên lừa đảo nào không làm được.

“...”

Nguyên Dịch nhìn không được mà hoài nghi, anh ở trong lòng người phụ nữ Nhan Khê này, rốt cuộc là loại hình tượng gì, để cho cô nghĩ rằng ngay cả bộ son môi anh cũng không nỡ tặng?

Càng nghĩ anh càng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, “Tại sao tôi lại không có khả năng đưa son môi cho cô?”

Lời này nghe giống như có chút sai sai?

Nhan Khê cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Chẳng lẽ... Thật là anh tặng sao?”

Bên kia điện thoại trầm mặc.

Có đôi khi, trầm mặc là sự thừa nhận tốt nhất, đây là xấu hổ.

“VẬY, nếu không anh lại gọi trợ lý của anh đến,” Nhan Khê cảm thấy làm truyền thông gặp quá nhiều chuyện, cô muốn từ bỏ cái bệnh nghề nghiệp này, “Xin lỗi, là tôi suy nghĩ quá nhiều, nhưng... làm sao anh lại đưa son cho tôi?”

Bị què một vố lớn như vậy, cô đã tưởng tượng được đầu dây bên kia Nguyên tiểu nhị nhất định đang cười nhạo cô.

Nhưng rốt cuộc Nguyên tiểu nhị nghĩ gì vậy, vậy mà sẽ đưa cái đồ này cho cô?

“Đây là tôi nhận lỗi lần trước nửa đêm đánh thức cô,” Nguyên Dịch nghe ra giọng Nhan Khê hơi quái dị, “Làm sao vậy?”

“Không sao, một bộ son như vậy tôi cũng không dùng hết, lần sau anh muốn mua, cũng đừng mua nhiều như vậy,” Nhan Khê nhẹ nhàng thở ra, xem ra cô thực sự là nghĩ quá nhiều rồi, xem bộ dạng của Nguyên tiểu nhị, cũng không giống có hứng thú với cô. Có thể bởi vì cô độc thân quá lâu, tạo ra chứng tự kỉ, có đàn ông lại gần là cảm thấy người ta có vài phần ý tứ với mình.

Tự tin như vậy, có lẽ nên đi chọn thể giới tiểu thư.

“Cô còn muốn lần sau?” Nguyên Dịch đề cao giọng, “Nhan Tiểu Khê, đây là tôi nhận lỗi, không phải là tặng lễ vật,” Vừa rồi thiếu chút nữa là anh thuận miệng đồng ý, may mắn trong khắc cuối cùng lại tỉnh táo lại, tại sao anh phải đi quan tâm son môi của phụ nữ có bao nhiêu chủng loại màu sắc? Dù sao chất chung chung một chỗ, anh cũng không biết chúng có gì khác nhau.

“Vừa rồi còn muốn khen anh hào phóng, bây giờ tôi rút lại.” Nhan Khê đứng đưa chân, lấy một miếng táo trên bàn ăn.

“Nói tôi giống như đang khích lệ cô vậy,” Nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh ken két, anh không nhìn được hỏi, “Cô đang làm gì đó, sao lại có âm thanh lạ vậy?”

“Ăn trái cây,” Nhan Khê cắn hai ba miếng đã xong, lại lấy miếng khác bỏ vào miệng, “Làm sao, anh muốn ăn à?”

“Nhan Tiểu Khê, rốt cuộc cô phải phụ nữ không, đang nói chuyện điện thoại còn ăn?” Nguyên Dịch nhìn không được nói, “Cô không thấy phụ gương mặt của cô sao?”

“Anh cũng không phải là thủ trưởng của tôi, cũng không phải đối tượng tôi thăm mếu, tôi còn chú ý hình tượng làm gì, đám ông lớn có cần sĩ diện hão vậy không, ở giữa bạn bè với nhau mà giảng quy củ, còn có thể vui vẻ chơi nữa không?” Nhan Khê lau miệng, “Được rồi, anh nghe không quen thì tôi không ăn nữa.”

Bạn bè?

Nguyên Dịch vuốt lỗ tai, không nhìn được nói, “Ăn ăn ăn, cô thích thì ăn đi.”

“Được rồi, tôi chiếu cố tâm tình của anh một chút, không ăn nữa,” Nhan Khê quay đầu thấy hai mắt Tống Hải sáng quắc nhìn mình, liền nói với Nguyên Dịch, “Tôi cúp đây, anh thay tôi nói xin lỗi với cậu trợ lý kia nhé.”

“Ừ,” Nguyên Dịch sờ mũi, không hiểu sao hơi chột dạ, “Ngày mai tôi đem son cho cô.”

Cúp điện thoại, anh phát hiện mình và Nhan Khê đã nói chuyện hơn 10 phút rồi.

“Rõ ràng ba bốn câu là có thể làm rõ chuyện, “Anh lắc đầu, bỏ đi động lên tủ đầu giường, “Phụ nữ thật phiền toái.”

Gọi điện thoại liền thích nói làm nhảm vô dụng nhiều như vậy.

“Nhan Nhan,” ở bên cạnh Tống Hải thấy Nhan Khê cúp điện thoại, cố gắng bày ra bộ dạng trưởng bối, “Con quen biết Nguyên nhị thiếu gia?”

“Vâng, thời gian trước có quen,” Nhan Khê biết rõ bố đang nghĩ gì, lập tức cường điệu, “Anh ta không theo đuổi con, chúng con chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.”

Tổng Hải cái gì cũng chưa hỏi: ...

“Quan hệ nam nữ bình thường?” Tổng Hải cầm chén trà của mình, giọng điệu hơi hoài nghi, “Nhan Nhan, bố không có ý định làm nhà giàu siêu cấp gì, con tuyệt đối đừng chịu ủy khuất đi ôm đùi nhà giàu. Nguyên gia mặc dù có tiền có thế, nhưng chúng ta cũng không thiếu tiền xài, đúng không?”

“Bố, bố nghĩ đi đâu vậy,” Nhan Khê bật cười, “Với tài lực của Nguyên gia, nếu anh ta thực muốn theo đuổi con, không đưa con châu báu trang sức, đưa bộ son môi làm gì? Điều kiện kinh tế nhà mình không phải anh ta không biết, chẳng lẽ con còn thiếu tiền mua son?”

“Vậy cũng đúng, nếu như cậu ta muốn theo đuổi con, đưa ít đồ như vậy, vậy thì xác thực quá keo kiệt rồi,” Chấp niệm của Tổng Hải sâu, nắm đó trong tay ông không có nhiều tiền, nhưng lúc theo đuổi vợ cũng vô cùng hào phóng đấy, “Dù sao bố nhìn dáng dấp của Nguyên nhị thiếu gia này tuy đẹp, nhưng không giống người dễ sống chung, nói không chừng còn có thói xấu bạo lực gia đình, con chớ đến gần cậu ta.”

Nhan Khê nghe vậy bật cười, “Bố, bố nghĩ nhiều rồi, nhân vật như Nguyên tiểu nhị, dạng mỹ nhân nào chưa gặp qua, dựa vào cái gì mà đi thích con?”

“Làm sao lại không thích con? Con xinh đẹp lại có khí chất, lại thông minh tài giỏi, cậu ta dựa vào cái gì mà không vừa mắt con?” Tổng Hải nghe vậy không vui, bố trong thiên hạ đều có loại tự tin mù quáng, đó chính là xem con gái nhà mình là tiểu tiên nữ, còn đàn ông trong thiên hạ chia làm hai loại, loại làm con gái để ý, loại làm con gái chướng mắt.

Nhan Khê không phản bác được, loại tâm tính này của bố cô có phải hơi mâu thuẫn không?

Tám rưỡi, “Những câu chuyện bên mình” phát sóng, chương trình vừa mở là nhà hàng phòng bếp khí thế ngút trời, thực khách chờ đợi đồ ăn trên bàn, đầy đủ màu sắc.

“Đồ ăn của nước ta thực ra rất đẹp, thế nhưng nhiều khi, chúng ta bận rộn không thể tự mình ăn, hoặc không muốn đi xa để ăn, không thể không nói, đây là một loại tiếc nuối,” Giọng nữ nhu hòa như dòng suối, nhu hòa lại linh động, “Thế nhưng đến hôm nay, có một người giúp chúng ta giải quyết nó.”

“Anh ấy là Chu Cường, một người giao hàng bình thường, ở Đé Đô có vô số người như anh ấy.”

Trời còn chưa sáng, tiếng mưa rơi rầm rầm, nhà hàng ven đường khai trương, phảng phất cũng thành bức tranh đẹp.

Nguyên Dịch ngồi ở sô pha, nhìn tivi không rời.

Trên tivi, thỉnh thoảng truyền ra tiếng của Nhan Khê, nhưng cô rất ít xuất hiện ở ống kính.

Góc quay rất lợi, hẳn dùng màn ảnh ghi chép khách hàng, hành vi kinh doanh, còn có bóng lưng của Chu Cường, áo mưa ướt đẫm, túi giao hàng lại không dính giọt nước mưa nào.

“Cảm ơn, bên ngoài mưa lớn, phải chú ý an toàn.”

“Mưa to vậy mà còn nhờ anh đưa đồ ăn, thật phiền quá.”

“Gặp lại.”

Màn hình càng kéo dài, có khách hàng thậm chí đợi bọn họ đi xa mới đóng cửa lại.

“Ngày mưa hơi lạnh, nhưng thái độ của khách cũ rất tốt,” giọng nữ tựa hồ nhiễm độ ấm áp, “giao hàng thỏa mãn nhu cầu của mọi người, đồng thời cũng tăng nhu cầu nghề, tôn trọng nhau, cũng kéo gần khoảng cách.”

Mãi đến khi chương trình hết, Nguyên Dịch mới từ trong bầu không khí này đi ra, anh rất ít ăn hàng giao, cơ hồ chưa bao giờ tiếp xúc với họ, nhưng chương trình này lại ghi chép một cách rất cảm động.

Nguyên Dịch cho rằng chủ quán sẽ xuất hiện nói vài câu, hoặc bắt bẻ thực khách, nhưng từ đầu tới cuối lại ấm áp, thân thiết, lễ phép, còn chăm chỉ nữa.

Xem hết, Nguyên Dịch cảm giác mình có vài phần xúc động với người giao hàng.

Bởi vì “Những câu chuyện quanh mình” vừa hot ở trên mạng, cho nên tiết mục về người giao hàng lại được hot lần nữa.

Bởi vì một vài người share, rất nhanh đã kéo sự chú ý của mọi người.

Netizen 1: Phong cách của chương trình thật tươi mới, tôi một mực chờ khách hàng cực phẩm xuất hiện, mãi cho đến khi hết, cũng đều là nhạc đạo ấm áp, trái lại tôi lại muốn bán bên ngoài.

Netizen 2: Nhìn ra tổ chương trình rất dụng tâm, không theo dẹt chuyện, không có ý mở mâu thuẫn. Trên thực tế, toàn bộ xã hội đều là người bình thường, hiếm thấy, hơn nữa còn đi theo quay, phần lớn mọi người biểu hiện rất tốt, cho nên loại tình huống này, nếu như liên tiếp xuất hiện, tôi sẽ không nhận được mà hoài nghi tính chân thật.

Netizen 3: Chẳng lẽ chỉ có mình tôi là si mê giọng của người dẫn chương trình thôi sao?

Netizen 4: Giọng người dẫn chương trình quả thực rất hay, rất cuốn hút, chương trình có thể làm nhiều người cảm động như vậy, công lao lớn là do giọng của cô ấy.

Nhất phẩm minh trà: Xin hỏi các vị trên mạng, người dẫn chương trình có phải tên Nhan Khê không?

Trần Minh Động ở trong video nghe thấy giọng quen thuộc, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, không kịp xem hết video, mà bình luận ngay ở dưới.

Chương 32

Chương trình về nhân viên phòng cháy rất thành công, làm cho người của kênh 8 thấy được năng lực của Nhan Khê, tiết mục lần này về “nhân viên giao hàng” lại làm cho các dân mạng chú ý, liền nâng thêm địa vị của Nhan Khê với tổ chương trình.

Ngay cả người có thâm niên như Trương Hạo, lúc trước khi bước vào ghi hình, cũng nói chúc mừng với Nhan Khê.

Bối cảnh của Nhan Khê, chỉ làm cho mọi người khách khí một ít với cô, chỉ có thực lực mới làm người ta tâm phục khẩu phục. Nhan Khê thuyết phục được Trần Bội làm cái chương trình này, tất cả đều thành công, điều này nói lên gì?

Nói rõ là cô có con mắt nhạy bén, cũng nắm được tâm lí của người trẻ, quả nhiên là Trương Giang sáng sau đèn sáng trước.

“Đây là công lao của mọi người,” Nhan Khê lật xem tài liệu, nói với Trương Hạo, “Vừa đúng khẩu vị với dân mạng thôi ạ.”

Trương Hạo cười không nói, nhưng càng thêm xem trọng Nhan Khê. Giữ vững bình thần, không bởi vì thành tích mà tự cao, nhất định có thể đi được xa.

Ghi xong chương trình, buổi chiều Nhan Khê không phải ra ngoài, cho nên ngồi ở văn phòng lướt Weibo, sửa sang tư liệu, thuận tiện chia buồn cùng với cái cây mình nuôi bị chết.

“Chị Nhan,” Tiểu Dương thấy Nhan Khê bê bồn cây nhỏ đi ra, lại nhìn toàn bộ đã bị thối, “Mấy cái này, nếu không thì trồng cây tiên nhân cầu đi, cái loại cây này chịu được vất vả.”

Đem đất và cây chết đổ vào bồn cây lớn, Nhan Khê sờ lên lá non của cây Tử Đàn, chụp một tấm ảnh, “Lạc Hồng không phải cây vô tình, hóa thành bùn càng giúp hoa, tiểu nhục nhục, chị sẽ chôn cất em ở đây.”

“Cầu kiếp sau may đừng rơi vào tay chị Nhan, bằng không thì sẽ không sống quá hai tuần,” Tiểu Dương nghiêng đầu trêu chọc, “Chị Nhan, cái cây tử đàn này có thể tốt như vậy, một nửa công là do chị.”

Nhan Khê ôm chậu cây rỗng, cảm thấy nụ cười của Tiểu Dương rất đáng giận, “Đại khái là bởi vì người hoàn hảo cũng nên có chút khuyết điểm mới đáng yêu, khuyết điểm của chị là nuôi không sống nó.”

“Em suy nghĩ nhiều rồi, cho em chậu khác, em cũng không thể nuôi,” Triệu Bằng ngồi chơi game ở ghế rung đùi đắc ý, “Bỏ đồ đao xuống lập tức thành phật, Nhan thí chủ, người vẫn nên buông tha những cây này đi.”

Nhan Khê: ...

Nhan Khê: Muốn nuôi một cây mà sao khó như vậy? [kèm ảnh]

Nguyên Dịch nhìn cây ở trong ảnh, lại quay đầu nhìn cái cây đang dồi dào sức sống trên bàn mình, chụp một tấm gửi cho Nhan Khê.

Thấy ảnh của Nguyên Dịch, Nhan Khê cảm thấy mình bị khiêu khích, có bồn cây xinh đẹp thì giỏi sao. Gửi cho đối phương cái biểu cảm trợn mắt, Nhan Khê chẳng muốn phản ứng lại anh.

Bị lờm nhưng Nguyên Dịch lại rất vui vẻ, thuận tay đem chén nước tàn dội cho gốc cây.

Lúc tan việc, Nhan Khê cầm túi vội đi ra ngoài, Tiểu Dương thấy cô gấp gấp liền hỏi, “Chị Nhan, có soái ca chờ à?”

“Đúng là soái ca, mà còn là con nhà giàu đẹp trai,” Nhan Khê thấy hai mắt Tiểu Dương sáng lên, hai tay như than, “Đáng tiếc người ta thích ngực lớn chân dài.”

Tiểu Dương cảm khái, “Đàn ông thật là thô tục.”

“Không sao, phụ nữ chúng ta kì thật cũng thô tục,” Nhan Khê cười hi hi nói, “Ai không thích đàn ông vai rộng eo nhỏ chân dài, cơ bụng sáu múi cơ chứ?”

Tiểu Dương lập tức nói tiêu chuẩn: “Cái này của chị thật là tinh mắt,” Làm người nha, không cần quá chăm chú, đối đãi với bạn tiêu chuẩn thấp một chút, tô điểm một chút.

“Có giác ngộ.” Nhan Khê làm động tác hôn gió với Tiểu Dương, giẫm giày cao gót ra ngoài. Vừa ra cổng đài truyền hình, cô còn chưa kịp tìm số Nguyên Dịch, đã thấy có người gọi mình.

“Khê Khê!”

Nhan Khê quay đầu lại, thật không ngờ lại thấy Trần Minh Động xuất hiện dưới lầu. Động tác của cô dừng lại, hấn ở chỗ này làm gì?

“Đúng là em à?” Trần Minh Động không ngờ người mình thấy trên video đúng là Nhan Khê. Hấn cũng không rõ mình kiên trì tìm Nhan Khê là vì cái gì, có lẽ ý thức được năm đó mình làm sai, lương tâm cắn rứt?

Nhan Khê nhướn mày nhìn hấn, không nói gì.

Năm đó Trần Minh Động thực là có lỗi với cô, cô hung hăng đập hấn một trận, hấn không đánh lại, cũng không phàn nàn, chuyện cũng coi là xong, cô cũng không biết là giữa hai người còn có gì để nói.

Loại bạn trai cũ này, mặc dù còn sống, nhưng cũng không khác với chết, cô cùng so đo với một người chết làm gì?

“Em dẫn chương trình rất tốt,” đối mặt với Nhan Khê yên tĩnh, Trần Minh Động không biết nên nói gì cho phải, “Anh không ngờ em lại làm dẫn chương trình.”

“Không phù hợp với tưởng tượng của anh, thật xin lỗi,” Nhan Khê ngoài cười nhưng trong không cười, “Có chuyện gì không?”

“Anh được điều công tác tới Đê Đô, phát hiện em làm dẫn chương trình ở đài Đê Đô, muốn tới đây thử vận may,” Trần Minh Động phát giác được Nhan Khê lạnh nhạt xa cách, cười khổ nói, “Không ngờ thật sự gặp được em.”

Nhan Khê vội lùi sau mấy bước, “Trần Minh Động, tôi nói trước, tôi sẽ không đội lại cái mũ xanh (bị cảm sùng) nữa đâu.”

“Chẳng lẽ chia tay rồi, bạn bè cũng không làm được?” Trần Minh Động cảm thấy trong mắt Nhan Khê ngập tràn ghét bỏ, ý xấu hổ và tình cảm còn ôm ảp của hắn, lập tức bị thiêu đốt, một chút vết cũng không còn.

“Bình thường bạn của tôi nhiều như vậy, cũng không thiếu anh,” Nhan Khê liếc mắt hướng lên trời, “Giải tán, anh làm gì thì làm đi,” Nói xong, cô quay người chuẩn bị đi.

“Nhan Khê, em chờ chút,” Trần Minh Động thấy Nhan Khê đi, vội đuổi theo, muốn vươn tay ra, Nhan Khê lập tức quay người chỉ vào hắn, “Anh vươn tay thử xem!”

Trần Minh Động lập tức thu tay nhanh như chớp.

“Nói đi,” Nhan Khê bắt đầu dĩ, “Có gì thì nói một câu cho xong, tôi nghe.”

Trần Minh Động: ...

Đôi mắt với Nhan Khê, một câu hắn cũng không nói được. Lúc trước ở cùng Nhan Khê, hắn cho rằng cô là nữ thần ôn nhu như nước, ở chung mới biết, tính cách của cô khác hoàn toàn với ôn nhu như nước.

“Nhan Khê, nhiều năm vậy rồi, tính cách của em vẫn vậy.” Trần Minh Động không nói được, “Nói chuyện không dối người, em rất khó chịu?”

“Tôi chưa bao giờ dối người,” Nhan Khê nhấn mạnh chữ “người”.

Bị câu nói đầu tiên của Nhan Khê xấp nhập vào hàng ngũ “Không thuộc người”, sắc mặt Trần Minh Động đổi tới đổi lui, “Hôm nay anh, chỉ là muốn xin lỗi chuyện năm đó, cũng không có ý gì. Nhưng Nhan Khê, em có nghĩ tới không, loại người không chịu được ủy khuất như em, có mấy người chịu được em?”

“Liên quan rắc gì tới anh,” Nhan Khê bình tĩnh vung ra một câu, bạn trai đã chia tay còn chỗ mồm vào, đều không có tư cách bới đào.

“Cô liền làm đi,” Trần Minh Động hảo tâm đã biến thành lòng lang dạ thú, thiếu chút nữa bùng nổ, “Nhan Tiểu Khê, cô thật là lãng phí mặt tốt của cha mẹ cô.”

“Liên quan rắc gì tới mày.”

Lần này là một giọng nói khác, người nói chuyện sắc mặt rất khó coi là Nguyên Dịch.

“Sao anh lại tới đây?” Nhan Khê hơi ngoài ý muốn, “Không phải hẹn ở chỗ ăn sao?”

“Nếu như tôi không đến, làm sao nhìn thấy thằng ngốc này làm phiền cô,” Nguyên Dịch đứng cạnh Nhan Khê, khoác tay lên vai Nhan Khê, làm tư thế của một đại ca, “Mày là ai?”

“Vậy anh là ai?” Trần Minh Động thấy người này mặc âu phục, toàn thân tà khí, không giống với đàn ông tốt, giọng hơi chột dạ, “Đều là người văn minh, nói chuyện đừng thô tục.”

“Ai cần văn minh với mày?” Nguyên Dịch dùng ánh mắt bắt bẻ quét Trần Minh Động, “Tiểu Khê lớn lên rất tốt, ngược lại mày mới lãng phí cha mẹ mày.”

Nhan Khê thiếu chút nữa không nhịn được cười, đem mặt đưa ra sau lưng Nguyên Dịch, bụm mặt cười trộm.

Trần Minh Động dù sao cũng bị Nhan Khê giận, cho nên phản ứng nhanh, “Anh là bạn trai hiện tại của Nhan Khê?”

“Liên quan quái gì tới mày.” Nguyên Dịch ném một câu như cũ.

Trần Minh Động thiếu chút nữa muốn đánh người, hấn không muốn nghe được câu này.

“Nhan Khê, tôi không ngờ cô bây giờ lại biến thành như vậy,” Trần Minh Động cẩn thận dò xét Nguyên Dịch một phen, vô cùng đau đớn nhìn Nhan Khê, “Cô vậy mà tìm một người đàn ông như này.”

Nguyên Dịch: ?

Đàn ông như mình thì sao? Nhiều tiền đẹp trai, lại không có quan hệ nam nữ loạn xạ, rốt cuộc không tốt ở đâu?

Không đúng, mình có điểm gì không xứng với Nhan Khê hả? Thằng ngốc này có phải mù mắt rồi không?!

“Được rồi,” Trần Minh Động thất vọng lắc đầu, “Tôi cứ nghĩ cô vẫn là cô, không ngờ đã thay đổi rồi.”

“Nhan Khê, chỗ này của cô sao lại nhiều bệnh tâm thần vậy?” Nguyên Dịch thiếu chút nữa không kìm được bản thân, “Ngu dốt hay là tinh thần có vấn đề, cho mình là thần tượng của phim ngôn tình à?”

“Nguyên tiểu nhị, được rồi đấy,” Nhan Khê cảm thấy bạn trai cũ bị người khác làm cho đầu óc tối dạ, cô cũng không có mặt mũi, cô vừa ý một người đầu óc tối, vậy là bị mù sao?

“Xe của anh ở đâu?” Cô giật tay áo Nguyên Dịch, “Mau dẫn tôi đi.”

“Xì,” Trong lòng Nguyên Dịch hơi không thoải mái, “Đi thôi.”

“Nhan Khê, chờ chút.”

“Chờ cái khi gì nữa!” Nhan Khê không thể nhịn nữa, quay đầu nói với Trần Minh Động, “Trần Minh Động, anh cho tôi là ngu hã. Nói nhảm nhiều vậy, có tin con mẹ nó tôi đánh anh không, đại lão gia anh cứ chít chít như vậy không phiền à?!”

“Lão nương bây giờ yêu ai ở với ai, anh quản được sao? Cho dù lão nương tay trái một đứa trai bao, tay phải một tiểu mỹ nữ, đó cũng là khả năng của lão nương, anh rảnh rồi khó chịu thì tìm việc mà làm, đừng chạy tới trước mặt tôi nói nhảm, con mẹ nó năm đó anh ngoại tình còn bỏ ra tình cảm à?” Nhan Khê hừ lạnh, “Đầu óc có bệnh.”

Trần Minh Động: ...

Nguyên Dịch: ...

Nhan Khê hếch cằm, nói với Nguyên Dịch, “Đi!”

Đầu gối Nguyên Dịch run lên, không tự chủ được đi sau lưng Nhan Khê. Thấy Nhan Khê mở cửa xe, anh quay lưng nhìn một cái, người đàn ông kia còn đứng nguyên tại chỗ, dường như không lấy lại được tinh thần.

“Nhìn cái gì?” Nhan Khê quay đầu nhìn anh.

“Không.” Nguyên Dịch lắc đầu, ngồi vào xe, đóng cửa lại.

Đi được mười phút, Nguyên Dịch không nói gì, anh lấy di động ra nhìn tới nhìn lui, nhìn điện thoại mà không rõ tâm tư, cuối cùng không nhịn được, “Nhan Khê, người vừa rồi, có quan hệ gì với cô?”

“Không có quan hệ.” Ngữ khí Nhan Khê bình tĩnh lướt weibo.

Tâm tình Nguyên Dịch nhẹ hơn.

“Trước kia có chút quan hệ với tôi.”

“Quan hệ gì?” Nguyên Dịch quay đầu nhìn cô.

“Bạn trai cũ,” Nhan Khê chống lại cặp mắt của anh, cười vô tư, “Không phải trước kia tôi nói với anh, năm đó tôi có rất nhiều người theo đuổi à.”

Ừng ực.

Một tảng đá lớn nện vào ngực Nguyên Dịch, vừa buồn bực vừa đau, còn mang theo loại ủy khuất không rõ. Nguyên Dịch rời ánh mắt, không nhìn Nhan Khê, “Váy mắt của cô cũng không tốt lắm.”

“Ừ, vừa rồi bạn trai cũ cũng nói như vậy,” Nhan Khê cười tùm tùm gật đầu.

Bị ngộ nhận là bạn trai hiện tại của Nhan Khê, Nhan Khê để cho bạn trai Nguyên Dịch hiện tại của mình chìm đắm trong trụ lạc: ...

“Cô nói rõ xem, rốt cuộc tôi không tốt ở đâu, ở đâu không xứng với cô?” Nguyên Dịch cảm thấy hỏa khí toàn thân đều toát ra, “Cô tìm bạn trai gì, ánh mắt còn kém hơn cả mình!”

“Lời muốn nói đã rõ ràng, đó là bạn trai cũ, không phải bạn trai, hiện tại tôi là kim cương cầu độc thân,” Nhan Khê từ trong tủ nhỏ lấy ra một lon nước, mở ra uống, “Không trải qua máu chó, sao có thể tìm được chân ái. Trục giác nói cho tôi biết, người đàn ông chân ái tương lai của tôi đang trên đường tìm tôi.”

Nguyên Dịch lấy lon nước có ga trên tay cô, đổi bằng một chai nước trái cây, “Có lẽ người ta ngại đường quá xa, không muốn tới rồi.”

“Cái miệng của anh, thật muốn đánh một trận,” Nhan Khê đuổi năm đám với Nguyên Dịch, “Bạn trai tương lai của tôi vừa đẹp vừa ôn nhu, nhất định không bỏ được người đáng yêu như tôi.”

Nguyên Dịch: Người không biết xấu hổ lại bắt đầu, thật là làm cho đàn ông phật phật không yên, hơi thở bất ổn.

Hai người dùng bữa tối, Nhan Khê mang bộ son môi đi tính tiền. Nguyên Tiểu Nhị đã tặng lễ cho cô rồi, bữa cơm này cô nên mời.

“Ái chà chà, đây có phải Nguyên tiểu nhị không?” Trương Vọng từ phòng đi ra ngừng chân lại, nói với Từ Kiều Sinh đang đội mũ lưỡi trai ở sau lưng, “Cậu ta ra ngoài ăn cơm, vậy mà lại để phụ nữ trả tiền?”

Từ Kiều Sinh tháo kính râm xuống, đi cùng một cô gái trẻ, hình như đúng là Nguyên Dịch rồi?

“Đợi chút, chúng ta đừng đi,” Trương Vọng giữ chặt Từ Kiều Sinh đang định đi lên, đợi cho Nguyên Dịch mang cô gái lạ lẫm kia rời đi, mới hạ giọng nói, “Cậu có nghe Nguyên tiểu nhị đề cập qua cô gái nào chưa?”

Từ Kiều Sinh trầm mặc lắc đầu, “Anh Dịch chưa từng nói với tôi.”

Bọn họ mặc dù là có quan hệ anh em bà con, nhưng trên thực tế Nguyên Dịch có cảm tình tốt với Trương Vọng, nếu như ngay cả Trương Vọng mà anh cũng không nói, vậy thì người khác làm sao có khả năng biết được.

“Nhưng cô gái kia thoát nhìn hơi quen, giống như thấy ở đâu rồi,” Từ Kiều Sinh cẩn thận nhớ lại, “Mặc dù cách hơi xa, tôi không thấy rõ tướng mạo, nhưng tôi khẳng định, tôi tiếp xúc qua rồi.”

Từ Kiều Sinh đang là nghệ sĩ hot, sẽ tiếp xúc với bao nhiêu cô gái chứ?!

“Cái này của cậu khác gì không nói gì,” Trương Vọng khoát tay, “Cậu đừng xen vào chuyện của người khác, Nguyên tiểu nhị không nói với chúng ta, nói không chừng không phải loại quan hệ ấy, mà là kinh doanh bình thường.”

Loại vật chán ghét tình yêu như Nguyên tiểu nhị, hai người anh em này quá rõ rồi.

Trương Vọng về nhà, đang nói chuyện với bạn gái, thì nhận được tin nhắn của Nguyên Dịch.

Nguyên Tiểu nhị: Vọng Tử, cơ thể tôi có khả năng có vấn đề thật rồi.

Nhìn thấy cái tin này, trong đầu Trương Vọng lập tức hiển thị vô số bệnh nan y, bị dọa sợ đến mức suýt nữa không cầm nổi điện thoại.